

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2017. gada 9. martā^{1*}

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Personas dati — Fizisko personu aizsardzība attiecībā uz šo datu apstrādi — Direktīva 95/46/EK — 6. panta 1. punkta e) apakšpunkts — Dati, kas ir jānodod atklātībai uzņēmumu reģistrā — Pirmā direktīva 68/151/EEK — 3. pants — Attiecīgās sabiedrības likvidācija — Trešo personu piekļuves šiem datiem ierobežojums

Lieta C-398/15

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Corte suprema di cassazione* (Kasācijas tiesa, Itālija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2015. gada 21. maijā un kas Tiesā reģistrēts 2015. gada 23. jūlijā, tiesvedībā

Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura di Lecce

pret

Salvatore Manni.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs M. Ilešičs [*M. Ilešič*] (referents), tiesneši A. Prehala [*A. Prechal*], A. Ross [*A. Rosas*], K. Toadere [*C. Toader*] un E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*],

ģenerālvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],

sekretārs I. Illēši [*I. Illéssy*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2016. gada 15. jūnija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *Camera di Commercio Industria, Artigianato e Agricoltura di Lecce* vārdā – *L. Caprioli, avvocato*,
- Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kam palīdz *E. De Bonis* un *P. Grasso, avvocati dello Stato*,
- Čehijas Republikas valdības vārdā – *M. Smolek* un *J. Vlácil*, pārstāvji,
- Vācijas valdības vārdā – *T. Henze* un *J. Möller*, pārstāvji,
- Īrijas vārdā – *E. Creedon* un *J. Quaney*, kā arī *A. Joyce*, pārstāvji, kam palīdz *A. Carroll, barrister*,

¹ — Tiesvedības valoda – itāļu.

— Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, pārstāvis,
— Portugāles valdības vārdā – *L. Inez Fernandes* un *M. Figueiredo*, kā arī *C. Vieira Guerra*, pārstāvji,
— Eiropas Komisijas vārdā – *P. Costa de Oliveira*, kā arī *D. Nardi* un *H. Støvlbæk*, pārstāvji,
noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2016. gada 8. septembra tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes 1968. gada 9. marta Pirmās direktīvas 68/151/EEK par to, kā vienādošanas nolūkā koordinēt nodrošinājumus, ko dalībvalstis prasa no sabiedrībām Līguma 58. panta otrās daļas nozīmē, lai aizsargātu sabiedrību dalībnieku un trešo personu intereses (OV 1968, L 65, 8. lpp.), kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 15. jūlija Direktīvu 2003/58/EK (OV 2003, L 221, 13. lpp.) (turpmāk tekstā – “Direktīva 68/151”), 3. pantu, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes 1995. gada 24. oktobra Direktīvas 95/46/EK par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (OV 1995, L 281, 31. lpp.) 6. panta 1. punkta e) apakšpunktu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura di Lecce* (Lečes Tirdzniecības, rūpniecības, amatniecības un lauksaimniecības palāta, Itālija, turpmāk tekstā – “Lečes Tirdzniecības palāta”) un *Salvatore Manni* par tās atteikumu dzēst konkrētus ar *S. Manni* saistītus personas datus no uzņēmumu reģistra.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Direktīva 68/151

- 3 Kā tas ir precizēts Direktīvas 2003/58 preambulas 3. apsvērumā, tās mērķis bija aktualizēt Direktīvu 68/151 un “sekmēt informācijas vieglāku un ātrāku pieejamību ieinteresētajām pusēm, [kā] arī ievērojami [vienkāršot] tās formalitātes, kas uzņēmēj sabiedrībām jāievēro, nododot informāciju atklātībā”.
- 4 Direktīvas 68/151 preambulas apsvērumi ir formulēti šādi:

“tā kā koordinācija, kas paredzēta [EEK Līguma] 54. panta 3. punkta g) apakšpunktā un Vispārīgajā programmā par ierobežojumu atcelšanu attiecībā uz tiesībām veikt uzņēmējdarbību, ir steidzama, jo īpaši attiecībā uz akciju sabiedrībām vai citām sabiedrībām ar ierobežotu atbildību, jo šādu sabiedrību darbība bieži paplašinās ārpus vienas valsts robežām;

tā kā, lai nodrošinātu trešo personu interešu aizsardzību, ir īpaši svarīgi koordinēt valstu noteikumus, kas attiecas uz šādu sabiedrību atklātību, saistību, kuras tās uzņemušās, spēkā esamību un sabiedrību atzīšanu par neesošām;

tā kā vienlaikus šajā jomā ir jāpieņem arī Kopienas noteikumi attiecībā uz šādām sabiedrībām, jo vienīgais nodrošinājums, ko tās piedāvā trešajām personām, ir to aktīvi;

tā kā sabiedrību pamatdokumentiem ir jābūt pieejamiem, lai trešās personas varētu iepazīties ar to saturu un citu informāciju, kas attiecas uz sabiedrību, īpaši ar sīkiem datiem par personām, kuras ir pilnvarotas uzņemties saistības sabiedrības vārdā;

tā kā trešo personu aizsardzība jānodrošina pieņemot tādus noteikumus, kuri pēc iespējas mazinātu iemeslus, kuru dēļ saistības, ko kāds uzņemties sabiedrības vārdā, nav spēkā;

tā kā, lai nodrošinātu skaidrību likumos par attiecībām gan starp sabiedrību un trešajām personām, gan arī starp sabiedrību dalībniekiem, ir jāierobežo gadījumi, kad sabiedrību var atzīt par neesošu un atzīt par neesošu ar atpakaļejošu datumu, un ir jānosaka īss termiņš, kurā trešās personas var iesniegt protestu pret jebkuru šādu atzišanu.”

5. Saskaņā ar Direktīvas 68/151 1. pantu koordinācijas pasākumus, kas ir paredzēti šajā direktīvā, piemēro dalībvalstu normatīvajiem un administratīvajiem aktiem, kas attiecas uz šajā tiesību normā uzskaitītajiem sabiedrību veidiem, tostarp Itālijas Republikā – “società a responsabilità limitata” (sabiedrība ar ierobežotu atbildību).

6. Šīs direktīvas 2. pantā, kas ir iekļauts tās I iedaļā “Atklātība”, ir noteikts:

“1. Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu to, ka sabiedrības atklātībai obligāti nodod vismaz šādus dokumentus un ziņas:

[..]

- d) iecelšana amatā, atbrīvošana no amata un sīkas ziņas par personām, kas kā saskaņā ar likumu noteikta amatpersona vai kā kādas struktūras loceklis:

- i) ir pilnvarotas pārstāvēt sabiedrību darījumos ar trešām personām un tiesā,
- ii) piedalās sabiedrības pārvaldē, uzraudzībā vai kontrolē.

[..]

- h) sabiedrības likvidācija;

[..]

- j) likvidatoru iecelšana, sīkas ziņas par viņiem un viņiem piešķirtās pilnvaras, ja vien šādas pilnvaras skaidri un nepārprotami neizriet no tiesību aktiem vai sabiedrības statūtiem;

- k) likvidācijas pabeigšana un dalībvalstīs, kurās sabiedrību izslēgšana no uzņēmumu reģistra rada juridiskas sekas, – šādas izslēgšanas fakts.”

7. Minētās direktīvas 3. pantā, kas ir ietverts šajā pašā iedaļā, ir noteikts:

“1. Katrā dalībvalstī izveido katras tur reģistrētās uzņēmējsabiedrības lietu centrālajā reģistrā, komercreģistrā vai uzņēmējsabiedrību reģistrā.

2. Visus dokumentus un ziņas, kuras ir jānodod atklātībā saskaņā ar 2. pantu, glabā lietā vai ievada reģistrā; reģistrā ievadītie ieraksti noteikti jāiekļauj lietā.

[..]

3. Pēc pieprasījuma saņemšanas jānodrošina, ka ir pieejamas visu vai jebkuru 2. pantā minēto dokumentu un ziņu kopijas. Vēlākais no 2007. gada 1. janvāra pieprasījumu reģistram iesniedz pēc pieprasījuma iesniedzēja izvēles – papīra formā vai elektroniski.

Katra dalībvalsts nosaka termiņu ne vēlāk par 2007. gada 1. janvāri, kad pirmajā [daļā] minētajām kopijām jābūt pieejamām no reģistra pēc pieprasījuma iesniedzēja izvēles gan papīra formā, gan elektroniski. Tas attiecas uz visiem dokumentiem un ziņām neatkarīgi no tā, vai tās reģistrētas pirms vai pēc noteiktā termiņa. Tomēr dalībvalstis var nolemt, ka visi vai dažu veidu dokumenti un ziņas, kas reģistrētas papīra formā līdz minētajam termiņam vai ne vēlāk kā 2006. gada 31. decembrī var nebūt pieejamas no reģistra elektroniskā veidā, ja pagājis noteiktais laika posms no reģistrācijas dienas un dienas, kad pieprasījums iesniegts reģistrā. Šāds termiņš nevar būt mazāks par 10 gadiem.

[..]”

- 8 Direktīva 68/151 tika atcelta un aizstāta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 16. septembra Direktīvu 2009/101/EK par to, kā vienādošanas nolūkā koordinēt nodrošinājumus, ko dalībvalstis prasa no sabiedrībām Līguma 48. panta otrās daļas nozīmē, lai aizsargātu sabiedrību dalībnieku un trešo personu intereses (OV 2009, L 258, 11. lpp.), kas vēlāk tika grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2012. gada 13. jūnija Direktīvu 2012/17/ES (OV 2012, L 156, 1. lpp.).

- 9 Ar Direktīvu 2012/17 Direktīvā 2009/101 tika ieviests 7.a pants, kurā ir precizēts:

“Uz personas datu apstrādi, kas veikta saistībā ar šo direktīvu, attiecas [..] Direktīva 95/46[..].”

- 10 Tomēr, ņemot vērā pamatlietas faktisko apstākļu rašanās brīdi, tie ir reglamentēti ar Direktīvu 68/151.

Direktīva 95/46

- 11 Direktīvas 95/46, kuras mērķis saskaņā ar tās 1. pantu ir aizsargāt fizisko personu pamattiesības un brīvības, it īpaši viņu tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību saistībā ar personas datu apstrādi, kā arī novērst šķēršļus šo datu brīvai aprītei, preambulas 10. un 25. apsvērumā ir noteikts šādi:

“(10) tā kā valstu likumu par personas datu apstrādi mērķis ir aizsargāt pamattiesības un brīvības, īpaši privātās dzīves neaizskaramības tiesības, ko atzīst gan Eiropas Konvencijas par cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzību[, kas parakstīta Romā 1950. gada 4. novembrī,] 8. pants, gan Kopienas tiesību vispārīgie principi; tā kā šā iemesla dēļ valstu likumu tuvināšanas rezultāts nedrīkst būt jebkādas to sniegtās aizsardzības samazinājums, bet gan tieši pretēji, tiem jācenšas nodrošināt Kopienā augstu aizsardzības līmeni;

[..]

(25) tā kā aizsardzības principi jāatspoguļo, no vienas puses, personām, [kas it atbildīgas] [..] par apstrādi [..], uzliktajos pienākumos, īpaši attiecībā uz datu kvalitāti, tehnisko drošību, paziņošanu uzraudzības iestādei un uz apstākļiem, kādos apstrādi var realizēt, un, no otras puses, personām, kuru dati ir apstrādes objekts, piešķirtajās tiesībās tikt informētām, ka apstrāde notiek, apspriest šos datus, pieprasīt korekcijas, bet zināmos apstākļos pat iebilst pret apstrādi”.

- 12 Direktīvas 95/46 2. pantā ir noteikts:

“Šajā direktīvā:

- a) “personas dati” ir jebkura informācija attiecībā uz identificētu vai identificējamu fizisku personu (“datu subjektu”); identificējama persona ir tā, kuru var identificēt tieši vai netieši, norādot reģistrācijas numuru vai vienu vai vairākus šai personai raksturīgus fiziskās, fizioloģiskās, garīgās, ekonomiskās, kultūras vai sociālās identitātes faktorus;

b) “personu datu apstrāde” (“apstrāde”) ir jebkura ar personas datiem veikta darbība vai darbību kopums ar vai bez automatizētiem līdzekļiem – kā vākšana, reģistrēšana, organizēšana, uzglabāšana, piemērošana vai pārveidošana, labošana, konsultēšana, izmantošana, atklāšana, pielietojot pārsūtīšanu, izplatīšanu vai darot tos pieejamus citādā veidā, grupēšana vai savienošana, piekļuves noslēgšana, dzēšana vai iznīcināšana;

[..]

d) “personas datu apstrādātājs” ir fiziska vai juridiska persona, valsts iestāde, aģentūra vai jebkura cita institūcija, kura viena pati vai kopīgi ar citām nosaka personas datu apstrādes nolūkus un līdzekļus; ja apstrādes nolūkus un līdzekļus nosaka valsts vai Kopienas tiesību akti vai noteikumi, personas datu apstrādātāju vai viņa iecelšanas konkrētos kritērijus var noteikt valsts vai Kopienas tiesību akti;

[..].”

13 Minētās direktīvas 3. panta “Darbības joma” 1. punktā ir precizēts:

“Šī direktīva attiecas uz personas datu apstrādi pilnībā vai daļēji ar automatizētiem līdzekļiem un uz personas datu, kuri veido daļu no kartotēkas vai ir paredzēti, lai veidotu daļu no kartotēkas, apstrādi, kura netiek veikta ar automatizētiem līdzekļiem.”

14 Direktīvas 95/46 II nodaļas I iedaļas “Principi, kas attiecas uz datu kvalitāti” 6. pants ir formulēts šādi:

“1. Dalībvalstis nosaka to, ka personas datiem jābūt:

- a) godprātīgi un likumīgi apstrādātiem;
- b) vāktiem konkrētiem, precīzi formulētiem un likumīgiem nolūkiem, un tos nedrīkst tālāk apstrādāt ar šiem nolūkiem nesavienojamā veidā. Turpmāka datu apstrāde vēsturiskiem, statistiskiem vai zinātniskiem nolūkiem nav uzskatāma par nesavienojamu, ar noteikumu, ka dalībvalstis sniedz atbilstošas garantijas;
- c) adekvātiem, attiecīgiem un ne pārmērīgā apjomā attiecībā uz nolūkiem, kādiem tie savākti un/vai tālāk apstrādāti;
- d) precīziem un nepieciešamības gadījumā atjauninātiem; jāveic visi reālie pasākumi, lai nodrošinātu, ka neprecīzus vai nepilnīgus datus, ņemot vērā to vākšanas vai turpmākās apstrādes nolūkus, dzēš vai izlabo;
- e) saglabātiem veidā, kas pieļauj datu subjektu identifikāciju ne ilgāk, kā tas nepieciešams nolūkiem, kuriem datus vāca vai kuriem tos turpmāk apstrādā. Dalībvalstis nosaka atbilstošas garantijas personas datiem, kurus uzglabā ilgāku laiku, lai izmantotu vēsturiskiem, statistiskiem vai zinātniskiem nolūkiem.

2. Personas datu apstrādātājam jānodrošina 1. punkta izpilde.”

15 Direktīvas 95/46 II nodaļas II iedaļas “Kritēriji datu apstrādes atzīšanai par likumīgu” 7. pantā ir noteikts:

“Dalībvalstis paredz to, ka personas datus var apstrādāt tikai, ja:

[..]

c) [...] apstrāde vajadzīga, lai izpildītu uz personas datu apstrādātāju attiecināmas juridiskas saistības;

vai

[..]

e) [...] apstrāde vajadzīga sabiedrības interesēs realizējama uzdevuma izpildei vai personas datu apstrādātājam vai trešajai personai, kurai dati tiek atklāti, piešķirto oficiālo pilnvaru realizācijai;

vai

f) apstrāde vajadzīga personas datu apstrādātāja vai trešo personu, kurām dati tiek atklāti, likumīgo interešu ievērošanai, izņemot, ja šīs intereses ignorē, ņemot vērā datu subjekta pamattiesību un brīvību intereses, kurām nepieciešama aizsardzība saskaņā ar 1. panta 1. punktu.”

16 Šīs pašas direktīvas 12. pantā “Datu subjekta datu piekļuves tiesības” ir paredzēts:

“Dalībvalstis garantē katram datu subjektam tiesības iegūt no personas datu apstrādātāja:

[..]

b) atkarībā no apstākļiem datu izlabošanu, dzēšanu vai piekļuves noslēgšanu, ja šo datu apstrāde neatbilst šīs direktīvas noteikumiem, īpaši datu nepilnības vai neprecizitātes dēļ,

[..].”

17 Direktīvas 95/46 14. pantā “Datu subjekta tiesības iebilst” ir noteikts:

“Dalībvalstis piešķir datu subjektam tiesības:

a) vismaz 7. panta e) un f) apakšpunktā norādītajos gadījumos jebkurā laikā uz viņa konkrēto situāciju attiecināmu nenoraidāmu likumīgu iemeslu dēļ iebilst pret datu apstrādi, kas attiecas uz viņu, ja vien attiecīgās valsts tiesību akti neparedz citādi. Ja iebildums ir pamatots, personas datu apstrādātāja ierosinātajā apstrādā vairs nedrīkst iesaistīt šos datus;

[..].”

18 Direktīvas 95/46 28. pantā ir paredzēts, ka dalībvalstis izveido uzraudzības iestādi, kuras uzdevums ir uzraudzīt to noteikumu piemērošanu, kas ir pieņemti atbilstoši šai direktīvai.

Itālijas tiesības

19 *Codice civile* (Civilprocesa kodekss) 2188. pantā ir noteikts:

“Likumā paredzētiem ierakstiem nodibina uzņēmumu reģistru.

Reģistru pārvalda uzņēmumu reģistra birojs, kuru uzrauga tiesas priekšsēdētāja iecelts tiesnesis.

Šis reģistrs ir publiski pieejams.”

- 20 1993. gada 29. decembra *Legge n. 580 – Riordinamento delle camere di commercio, industria, artigianato e agricoltura* (Likums Nr. 580 par tirdzniecības, rūpniecības, amatniecības un lauksaimniecības palātu reorganizāciju, 1994. gada 11. janvāra *GURI* kārtējais pielikums Nr. 7) 8. panta 1. un 2. punktā ir paredzēts, ka uzņēmumu reģistra pārvaldība ir uzticēta tirdzniecības, rūpniecības, amatniecības un lauksaimniecības palātām.
- 21 1995. gada 7. decembra *Le decreto del Presidente della Repubblica n. 581 – Regolamento di attuazione dell'articolo 8 della legge 29 dicembre 1993, n. 580, in materia di istituzione del registro delle imprese di cui all'articolo 2188 del codice civile* (Republikas prezidenta Dekrēts Nr. 581, ar ko reglamentē 1993. gada 29. decembra Likuma Nr. 580 par Civilprocesa kodeksa 2188. pantā minētā uzņēmumu reģistra dibināšanu 8. panta izpildi, 1996. gada 3. februāra *GURI* kārtējais pielikums Nr. 28), ir reglamentēti daži ar uzņēmumu reģistru saistīti aspekti.
- 22 Direktīvas 95/46 transponēšana Itālijas tiesībās ir veikta ar 2003. gada 30. jūnija *decreto legislativo n. 196 – Codice in materia di protezione dei dati personali* (Dekrētlukums Nr. 196 par Personas datu aizsardzības kodeksa izveidi, 2003. gada 29. jūlija *GURI* kārtējais pielikums Nr. 174).

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 23 *S. Manni* ir *Italiana Costruzioni Srl*, kas ieguva tiesības uz publiska iepirkuma līguma slēgšanu par tūrisma kompleksa būvi, vienīgais administrators.
- 24 Ar 2007. gada 12. decembra prasību *S. Manni* uzsāka tiesvedību pret Lečes Tirdzniecības palātu, apgalvojot, ka šī kompleksa ēkas nevar pārdot tādēļ, ka no uzņēmumu reģistra datiem izriet, ka viņš ir bijis *Immobiliare e Finanziaria Salentina Srl* (turpmāk tekstā – “*ImmobiliareSalentina*”) – kurš tika pasludināts par maksātnespējīgu 1992. gadā un dzēsts no uzņēmumu reģistra likvidācijas procesa beigās 2005. gada 7. jūlijā – vienīgais administrators un likvidators.
- 25 Šajā prasībā *S. Manni* norāda, ka ar viņu saistītos personas datus, kas izriet no uzņēmumu reģistra, ir apstrādājusi sabiedrība, kura ir specializējusies tirgus informācijas vākšanā un apstrādē un risku novērtēšanā (“rating”), un ka, neraugoties uz attiecīgu lūgumu, Lečes Tirdzniecības palāta neveica šo datu dzēšanu.
- 26 Tādējādi *S. Manni* lūdza, pirmkārt, lai tiktu izdots rīkojums Lečes Tirdzniecības palātai dzēst, pārveidot anonīmā formā vai bloķēt datus, kas viņa vārdu saista ar *Immobiliare Salentina* maksātnespēju, un, otrkārt, lai šai Tirdzniecības palātai tiktu piespriests atlīdzināt kaitējumu, kas viņam nodarīts viņa reputācijas aizskāruma dēļ.
- 27 Savā 2011. gada 1. augusta spriedumā *Tribunale di Lecce* (Lečes tiesa, Itālija) apmierināja šo prasību, izdodot rīkojumu Lečes Tirdzniecības palātai pārveidot anonīmā formā datus, kas saista *S. Manni* vārdu ar *Immobiliare Salentina* maksātnespēju, un piespriežot atbildētājai atlīdzināt kaitējumu EUR 2000 apmērā, kam pieskaitīti procenti un tiesāšanās izdevumi.
- 28 *Tribunale di Lecce* (Lečes tiesa) uzskatīja, ka “ieraksti, kas fiziskas personas vārdu saista ar kādu kritisku posmu uzņēmuma dzīvē (tādu kā maksātnespēja), nevar būt mūžīgi, ja nav īpašu sabiedrības interešu to saglabāšanā vai izplatīšanā”. Tā kā Civilprocesa kodeksā nav paredzēts ieraksta saglabāšanas maksimālais ilgums, tā uzskatīja, ka, “tiklīdz ir pagājis saprātīga laika posms” pēc attiecīgā uzņēmuma maksātnespējas pasludināšanas un dzēšanas no uzņēmumu reģistra, vairs nav vajadzīgi un lietderīgi Dekrētlukuma Nr. 196 izpratnē norādīt bijušā vienīgā šī uzņēmuma administratora vārdu maksātnespējas laikā, jo ar “vēsturisko atmiņu” par uzņēmuma pastāvēšanu un tā grūtībām saistītās sabiedrības intereses lielā mērā [var] apmierināt, izmantojot arī anonīmus datus”.

29 *Corte suprema di cassazione* (Kasācijas tiesa, Itālija), kurā Lečes Tirdzniecības palāta iesniedza kasācijas sūdzību par minēto spriedumu, nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

- “1) Vai princips, ka personas datiem ir jābūt saglabātiem tādā veidā, kas pieļauj datu subjektu identifikāciju ne ilgāk, kā tas nepieciešams nolūkiem, kuriem datus vāc vai kuriem tos turpmāk apstrādā, kas ir paredzēts Direktīvas 95/46, kura ir transponēta ar 2003. gada 30. jūnija Dekrētlukumu Nr. 196, 6. panta 1. punkta e) apakšpunktā, prevalē un tādējādi nepieļauj Direktīvā 68/151, kā arī valsts tiesībās Civilkodeksa 2188. pantā un 1993. gada 29. decembra Likuma Nr. 580 8. pantā paredzēto publiskuma sistēmu, kas ir ieviesta ar uzņēmumu reģistru, saskaņā ar kuru ikviens bez laika ierobežojumiem var piekļūt reģistra datiem par fiziskām personām?
- 2) Vai Direktīvas 68/151 3. pants pieļauj, ka, atkāpjoties no uzņēmumu reģistra publisko datu neierobežota glabāšanas laika un nenoteikta datu saņēmēju loka, šie dati vairs nav “publiski” šai dubultā nozīmē, bet var būt pieejami tikai ierobežotu laiku vai noteiktiem saņēmējiem pēc katra atsevišķa gadījuma vērtējuma, ko veic datu pārvaldītājs?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

- 30 Uzdodot jautājumus, kas ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 68/151 3. pants un Direktīvas 95/46 6. panta 1. punkta e) apakšpunkts ir interpretējami tādējādi, ka dalībvalstis var ļaut vai pat tām ir jāļauj fiziskām personām, kuras ir paredzētas Direktīvas 68/151 2. panta 1. punkta d) un j) apakšpunktā, lūgt iestādi, kas ir atbildīga par uzņēmumu reģistru, pēc zināma termiņa pēc attiecīgā uzņēmuma likvidācijas, pamatojoties uz katra atsevišķa gadījuma vērtējumu, ierobežot piekļuvi ar tām saistītajiem personas datiem, kas ir ietverti šajā reģistrā.
- 31 Vispirms ir jānorāda, ka pamatlieta un tādējādi Tiesai uzdotie prejudiciālie jautājumi attiecas nevis uz strīdīgo datu vēlāku apstrādi, ko šajā gadījumā veica sabiedrība, kura ir specializējusies “rating” jomā, kā minēts šī sprieduma 25. punktā, bet gan uz šādu uzņēmuma reģistrā ietverto datu pieejamību trešajām personām.
- 32 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, ka saskaņā ar Direktīvas 68/151 2. panta 1. punkta d) apakšpunktu dalībvalstīm ir jāveic pasākumi, kas ir vajadzīgi, lai nodrošinātu to, ka sabiedrības atklātībai obligāti nodod vismaz ziņas par iecelšanu amatā, atbrīvošanu no amata, kā arī sīkas ziņas par personām, kuras kā saskaņā ar likumu noteikta amatpersona vai kā kādas struktūras locekļi ir pilnvarotas pārstāvēt sabiedrību darījumos ar trešajām personām un tiesā vai kuras piedalās šīs sabiedrības pārvaldē, uzraudzībā vai kontrolē. Turklāt saskaņā ar šī paša 2. panta 1. punkta j) apakšpunktu atklātībai ir jānodod arī likvidatoru iecelšana, sīkas ziņas par viņiem, kā arī principā viņiem piešķirtās attiecīgās pilnvaras.
- 33 Atbilstoši Direktīvas 68/151 3. panta 1.–3. punktam šīs ziņas katrā dalībvalstī ir jāievada centrālajā reģistrā komercreģistrā vai arī uzņēmumu reģistrā (turpmāk tekstā kopā – “reģistrs”), un šo ziņu vai jebkādu to daļu kopijām ir jābūt pieejamām pēc pieprasījuma.
- 34 Jākonstatē, ka ziņas par Direktīvas 68/151 2. panta 1. punkta d) un j) apakšpunktā paredzēto personu identitāti kā informācija attiecībā uz identificētu vai identificējamu fizisku personu ir “personas dati” Direktīvas 95/46 2. panta a) punkta izpratnē. No Tiesas judikatūras faktiski izriet, ka tas, ka šī informācija iekļaujas profesionālās darbības kontekstā, nevar liegt to kvalificēt kā personas datu kopumu (skat. spriedumu, 2015. gada 16. jūlijs, *ClientEarth* un *PAN Europe/EFSA*, C-615/13 P, EU:C:2015:489, 30. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

- 35 Turklāt, minēto informāciju ievadot un saglabājot reģistrā un attiecīgā gadījumā pēc pieprasījuma to paziņojot trešajām personām, iestāde, kas ir atbildīga par reģistru, veic “personas datu apstrādi”, par kuru tā ir “atbildīga” saskaņā ar Direktīvas 95/46 2. panta b) un d) punktā sniegtajām definīcijām.
- 36 Personas datu apstrāde, kas tādējādi tiek veikta, īstenojot Direktīvas 68/151 2. panta 1. punkta d) un j) apakšpunktu un 3. pantu, ir pakļauta Direktīvai 95/46 saskaņā ar pēdējās minētās 1. un 3. pantu. Tas turklāt ir skaidri paredzēts Direktīvas 2009/101, kas grozīta ar Direktīvu 2012/17, 7.a pantā, kam šajā ziņā tomēr ir tikai deklaratīvs raksturs. Kā Eiropas Komisija to norādīja tiesas sēdē, Eiropas Savienības likumdevējs faktiski uzskatīja par lietderīgu atgādināt par šo apstākli normatīvo grozījumu kontekstā, kas tika veikti ar Direktīvu 2012/17 un kuru mērķis ir nodrošināt dalībvalstu reģistru savstarpēju izmantojamību, jo šie grozījumi ļauj paredzēt personas datu apstrādes intensitātes palielināšanos.
- 37 Runājot par Direktīvu 95/46, ir jāatgādina, kā tas izriet no tās 1. panta un preambulas 1. apsvēruma, ka tās mērķis ir nodrošināt fizisko personu pamattiesību un brīvību, it īpaši viņu tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību, saistībā ar personas datu apstrādi augstu aizsardzības līmeni (skat. spriedumu, 2014. gada 13. maijs, *Google Spain* un *Google*, C-131/12, EU:C:2014:317, 66. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 38 Saskaņā ar Direktīvas 95/46 preambulas 25. apsvērumu, tā kā tajā paredzētie aizsardzības principi ir atspoguļoti, pirmkārt, personām, kas apstrādā datus, uzliktajos pienākumos, šie pienākumi it īpaši ir saistīti ar datu kvalitāti, tehnisko drošību, paziņošanu uzraudzības iestādei un apstākļiem, kādos apstrādi var realizēt, un, otrkārt, personām, kuru dati ir apstrādes objekts, piešķirtajās tiesībās tikt informētām, ka apstrāde notiek, apspriest šos datus, pieprasīt korekcijas vai pat zināmos apstākļos iebilst pret apstrādi.
- 39 Tiesa jau ir atzinusi, ka Direktīvas 95/46 noteikumi, ciktāl tie reglamentē personas datu apstrādi, kas var apdraudēt pamatbrīvības un it īpaši tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību, noteikti ir jāinterpretē, ņemot vērā Eiropas Savienības Pamattiesību hartā (turpmāk tekstā – “Harta”) garantētās pamattiesības (skat. spriedumu, 2015. gada 6. oktobris, *Schrems*, C-362/14, EU:C:2015:650, 38. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 40 Tādējādi Hartas 7. pantā ir garantētas tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību, bet Hartas 8. pantā skaidri ir paredzētas tiesības uz personas datu aizsardzību. Šī pēdējā minētā panta 2. un 3. punktā ir precizēts, ka šie dati ir jāapstrādā godprātīgi, noteiktiem mērķiem un ar attiecīgās personas piekrišanu vai ar citu leģitīmu likumā noteiktu pamatojumu, ka ikvienam ir piekļuves tiesības datiem, kas par viņu ir savākti, un tiesības ieviest labojumus šajos datos un ka atbilstību šiem noteikumiem kontrolē neatkarīga iestāde. Šīs prasības it īpaši ir īstenotas ar Direktīvas 95/46 6., 7., 12., 14. un 28. pantu.
- 41 It īpaši runājot par vispārējiem likumības nosacījumiem, kas ir izvirzīti Direktīvā 95/46, ir jāatgādina, ka, izņemot tās 13. pantā pieļautās atkāpes, jebkurai personas datu apstrādei, pirmkārt, ir jāatbilst šīs direktīvas 6. pantā minētajiem principiem par datu kvalitāti un, otrkārt, ir jāatbilst vienam no minētās direktīvas 7. pantā uzskaitītajiem principiem par datu apstrādes atzīšanu par likumīgu (skat. it īpaši spriedumu, 2014. gada 13. maijs, *Google Spain* un *Google*, C-131/12, EU:C:2014:317, 71. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 42 Šajā ziņā, kā ģenerālvokāts to ir norādījis secinājumu 52. punktā, ir jākonstatē, ka personas datu apstrāde, ko veic iestāde, kura ir atbildīga par reģistra pārvaldību, īstenojot Direktīvas 68/151 2. panta 1. punkta d) un j) apakšpunktu un 3. pantu, atbilst vairākiem Direktīvas 95/46 7. pantā paredzētajiem iemesliem atzīšanai par likumīgu, proti, tiem, kas ir ietverti tā c) punktā, kurš attiecas uz juridiskas saistības izpildi, tā e) punktā, kas attiecas uz oficiālo pilnvaru realizāciju vai sabiedrības interesēs realizējama uzdevuma izpildi, un tā f) punktā, kurš attiecas uz personas datu apstrādātāja vai trešo personu, kam dati tiek atklāti, likumīgo interešu ievērošanu.

- 43 It īpaši runājot par šī Direktīvas 95/46 7. panta e) punktā paredzēto iemeslu atzīšanai par likumīgu, ir jāatgādina, ka Tiesai jau ir bijusi iespēja atzīt, ka valsts iestādes darbība, kas izpaužas kā tādu datu saglabāšana datubāzē, kuri uzņēmumiem ir jāpaziņo atbilstoši juridiskajām saistībām, atļaujas došana ieinteresētajām personām iepazīties ar šiem datiem un šo datu kopiju izsniegšana, ir saistīta ar valsts varas pilnvaru īstenošanu (skat. spriedumu, 2012. gada 12. jūlijs, *Compass-Datenbank*, C-138/11, EU:C:2012:449, 40. un 41. punkts). Turklāt šāda darbība ir arī sabiedrības interesēs realizējams uzdevums šīs paša tiesību normas izpratnē.
- 44 Šajā gadījumā pamatlietas puses nav vienprātis, vai iestādei, kas ir atbildīga par reģistra pārvaldību, zināmu laiku pēc kādas sabiedrības darbības izbeigšanas un pēc attiecīgās personas pieprasījuma šie personas dati ir vai nu jādzēš, vai jāpadara par anonīmiem, vai arī ir jāierobežo to atklātība. Šajā kontekstā iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai šāds pienākums izriet no Direktīvas 95/46 6. panta 1. punkta e) apakšpunkta.
- 45 Saskaņā ar Direktīvas 95/46 6. panta 1. punkta e) apakšpunktu dalībvalstis paredz, ka personas dati ir jāsaglabā veidā, kas pieļauj datu subjektu identifikāciju ne ilgāk, kā tas ir nepieciešams nolūkiem, kuriem datus vāc vai kuriem tos turpmāk apstrādā. Ja šie dati tiek saglabāti pēc iepriekš minētā termiņa vēsturiskiem, statistiskiem vai zinātniskiem nolūkiem, dalībvalstis paredz atbilstošas garantijas. Saskaņā ar šī paša panta 2. punktu personas datu apstrādātājam ir jānodrošina šo principu ievērošana.
- 46 Ja nav izpildīts Direktīvas 95/46 6. panta 1. punkta e) apakšpunktā izvirzītais nosacījums, dalībvalstis atbilstoši tās 12. panta b) punktam datu subjektam nodrošina tiesības no datu apstrādātāja attiecīgā gadījumā panākt attiecīgo datu dzēšanu vai bloķēšanu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2014. gada 13. maijs, *GoogleSpain* un *Google*, C-131/12, EU:C:2014:317, 70. punkts).
- 47 Turklāt saskaņā ar Direktīvas 95/46 14. panta pirmās daļas a) apakšpunktu dalībvalstis tās 7. panta e) un f) punktā paredzētajos gadījumos datu subjektam atzīst tiesības jebkurā brīdī uz viņa konkrēto situāciju attiecināmu nenoraidāmu likumīgu iemeslu dēļ iebilst pret datu apstrādi, kas attiecas uz viņu, ja vien attiecīgās valsts tiesību akti neparedz citādi. Izvērtēšana, kas ir jāveic minētā 14. panta pirmās daļas a) punkta ietvaros, tādējādi ļauj konkrētāk ņemt vērā visus datu subjekta konkrētās situācijas apstākļus. Ja iebildums ir pamatots, personas datu apstrādātāja ierosinātajā apstrādē vairs nedrīkst iesaistīt šos datus (skat. spriedumu, 2014. gada 13. maijs, *GoogleSpain* un *Google*, C-131/12, EU:C:2014:317, 76. punkts).
- 48 Lai noskaidrotu, vai dalībvalstīm saskaņā ar Direktīvas 95/46 6. panta 1. punkta e) apakšpunktu un 12. panta b) punktu vai 14. panta pirmās daļas a) punktu ir pienākums Direktīvas 68/151 2. panta 1. punkta d) un j) punktā paredzētajām fiziskajām personām noteikt tiesības pieprasīt iestādei, kas ir atbildīga par reģistra pārvaldību, pēc zināma laika dzēst vai bloķēt šajā reģistrā ietvertos personas datus, vai ierobežot piekļuvi tiem, vispirms ir jānoskaidro, kāds ir šīs iekļaušanas reģistrā mērķis.
- 49 Šajā ziņā no Direktīvas 68/151 preambulas apsvērumiem un nosaukuma izriet, ka tajā paredzētās atklātības mērķis ir aizsargāt trešo personu intereses attiecībā pret akciju sabiedrībām un sabiedrībām ar ierobežotu atbildību, jo vienīgais nodrošinājums, ko tās piedāvā trešajām personām, ir to aktīvi. Šajā nolūkā atklātībai ir jāļauj trešajām personām iepazīties ar attiecīgās sabiedrības pamatdokumentiem un citu atsevišķu informāciju, kas attiecas uz sabiedrību, it īpaši ar sīkiem datiem par personām, kuras ir pilnvarotas uzņemties saistības sabiedrības vārdā.
- 50 Tiesa turklāt jau ir norādījusi, ka Direktīvas 68/151 mērķis ir nodrošināt tiesisko noteiktību attiecībā starp sabiedrībām un trešajām personām, ņemot vērā darījumu starp dalībvalstīm skaita pieaugumu pēc iekšējā tirgus izveides, un ka šajā aspektā ir svarīgi, lai ikviena persona, kas vēlas izveidot un uzturēt komercattiecības ar sabiedrībām, kuras atrodas citās dalībvalstīs, var viegli iepazīties ar pamatdatiem, kas attiecas uz komercsabiedrību uzbūvi un uz to personu pilnvarām, kam ir uzdots tās pārstāvēt, tāpēc ir vajadzīgs, lai visi atbilstošie dati skaidri būtu ietverti reģistrā (šajā ziņā skat. spriedumu, 1974. gada 12. novembris, *Haaga*, 32/74, EU:C:1974:116, 6. punkts).

- 51 Turklāt no Tiesas judikatūras izriet, ka Direktīvas 68/151 3. pantā paredzētās atklātības mērķis ir ļaut iegūt informāciju visām ieinteresētajām trešajām personām, tām nepamatojot tiesības vai intereses, kam ir vajadzīga aizsardzība. Tā šajā ziņā norādīja, ka paša EEK līguma 54. panta 3. punkta g) apakšpunkta tekstā, ar kuru ir pamatota šī direktīva, ir minēts mērķis aizsargāt trešo personu intereses kopumā, nenošķirot vai neizslēdzot dažas no kategorijām, līdz ar to šajā tiesību normā paredzētais trešās personas jēdziens nevar tikt sašaurināts, attiecinot to tikai uz konkrētās sabiedrības kreditoriem (skat. spriedumu, 1997. gada 4. decembris, *Daihatsu Deutschland*, C-97/96, EU:C:1997:581, 19., 20. un 22. punkts, kā arī rīkojumu, 2004. gada 23. septembris, *Springer*, C-435/02 un C-103/03, EU:C:2004:552, 29. un 33. punkts).
- 52 Pēc tam, runājot par to, vai, lai sasniegtu Direktīvas 68/151 3. pantā paredzēto mērķi, principā ir vajadzīgs, lai personas dati par fiziskām personām, kas ir minētas šīs direktīvas 2. panta 1. punkta d) un j) apakšpunktā, paliek ierakstīti reģistrā un/vai ir pieejami visām trešajām personām pēc pieprasījuma arī pēc attiecīgās sabiedrības darbības izbeigšanas un likvidācijas, ir jākonstatē, ka minētajā direktīvā nav neviena precizējuma šajā ziņā.
- 53 Tomēr, kā ģenerālvokāts to ir norādījis arī secinājumā 73. un 74. punktā, ir skaidrs, ka pat pēc sabiedrības likvidācijas ar to saistītās tiesības un tiesiskās attiecības var vēl pastāvēt. Tādējādi strīda gadījumā Direktīvas 68/151 2. panta 1. punkta d) un j) apakšpunktā paredzētie dati var izrādīties vajadzīgi, lai pārbaudītu šīs sabiedrības vārdā tās darbības laikā īstenotas darbības likumību vai lai trešās personas varētu celt prasību tiesā pret tās struktūru locekļiem vai pret tās likvidatoriem.
- 54 Turklāt atkarībā no dažādās dalībvalstīs piemērojamajiem noilguma termiņiem jautājumi, kuru atrisināšanai ir vajadzīgi šie dati, var rasties vēl vairākus gadus pēc tam, kad sabiedrība ir beigusi pastāvēt.
- 55 Ņemot vērā daudzus un dažādus iespējamus scenārijus, kuros var būt iesaistītas personas vairākās dalībvalstīs, un būtiskas atšķirības noilguma termiņos, kas ir paredzēti dažādu valstu tiesībās dažādās tiesību jomās, ko ir uzsvērusi Komisija, pašreiz šķiet neiespējami identificēt vienotu termiņu, skaitot no sabiedrības likvidācijas, pēc kura beigām minēto datu ieraksts reģistrā un to atklātība vairs nav vajadzīga.
- 56 Šajos apstākļos dalībvalstis saskaņā ar Direktīvas 95/46 6. panta 1. punkta e) apakšpunktu un 12. panta b) punktu nevar Direktīvas 68/151 2. panta 1. punkta d) un j) apakšpunktā paredzētajām fiziskajām personām nodrošināt tiesības principā pēc zināma termiņa beigām pēc attiecīgās sabiedrības likvidācijas faktiski panākt, ka tiek dzēsti personas dati, kas uz tām attiecas un kas ir ierakstīti reģistrā saskaņā ar šo pēdējo tiesību normu, vai ka šie dati tiek bloķēti sabiedrībai.
- 57 Šī Direktīvas 95/46 6. panta 1. punkta e) apakšpunkta un 12. panta b) punkta interpretācija turklāt neizraisa nesamērīgu iejaukšanos attiecīgo personu pamattiesībās, it īpaši to tiesībās uz privātās dzīves neaizskaramību, kā arī to tiesībās uz personas datu aizsardzību, kas ir garantētas Hartas 7. un 8. pantā.
- 58 Pirmkārt, Direktīvas 68/151 2. panta 1. punkta d) un j) apakšpunktā un 3. pantā atklātība ir noteikta tikai attiecībā uz ierobežotu personas datu skaitu, proti, tiem datiem, kas ir saistīti ar to personu identitāti un attiecīgajām funkcijām, kurām ir pilnvaras uzņemties saistības attiecīgās sabiedrības vārdā attiecībās ar trešajām personām un to pārstāvēt tiesā vai kuras piedalās šīs sabiedrības pārvaldībā, uzraudzībā vai kontrolē, vai kuras ir tikušas ieceltas par tās likvidatoru.
- 59 Otrkārt, kā tas ir norādīts šī sprieduma 49. punktā, Direktīvā 68/151 ir paredzēta atklātība attiecībā uz tās 2. panta 1. punkta d) un j) apakšpunktā paredzētajiem datiem tāpēc, ka vienīgais nodrošinājums, ko akciju sabiedrības un sabiedrības ar ierobežotu atbildību piedāvā trešajām personām, ir to aktīvi, kas rada paaugstinātu ekonomisku risku pēdējām minētajām. Ņemot to vērā, šķiet pamatoti, ka fiziskām

personām, kas izvēlas piedalīties ekonomiskajās attiecībās ar šādas sabiedrības starpniecību, ir pienākums atklāt datus, kuri ir saistīti ar viņu identitāti un viņu funkcijām tajā, vēl jo vairāk tāpēc, ka tās apzinās šo pienākumu brīdī, kad nolemj iesaistīties šādā darbībā.

- 60 Visbeidzot, runājot par Direktīvas 95/46 14. panta pirmās daļas a) punktu, ir jākonstatē, ka, lai gan no iepriekš izklāstītā izriet, ka izsvēršanā, kas ir jāveic šīs tiesību normas ietvaros, principā prevalē vajadzība aizsargāt trešo personu intereses attiecībās ar akciju sabiedrībām un sabiedrībām ar ierobežotu atbildību un nodrošināt tiesisku noteiktību, godīgu tirdzniecību un tādējādi iekšējā tirgus pienācīgu darbību, nevar tomēr izslēgt, ka varētu pastāvēt īpašas situācijas, kurās ar attiecīgās personas konkrētu gadījumu saistīti nepārvarami un likumīgi iemesli izņēmuma kārtā pamato to, ka piekļuve reģistrā iekļautajiem personas datiem, kas skar attiecīgo personu, beidzoties pietiekami ilgam termiņam pēc attiecīgās sabiedrības likvidācijas, tiek ierobežota, sniedzot to tikai trešajām personām, kuras pamato savas īpašās intereses ar tiem iepazīties.
- 61 Šajā ziņā tomēr ir svarīgi precizēt, ka, ciktāl Direktīvas 95/46 14. panta pirmās daļas a) punkta piemērošana ir atkarīga no nosacījuma, ka valsts tiesībās nav paredzēts pretējs noteikums, galīgais lēmums par to, vai Direktīvas 68/151 2. panta 1. punkta d) un j) apakšpunktā paredzētās fiziskās personas var lūgt iestādi, kas ir atbildīga par reģistra pārvaldību, šādi ierobežot piekļuvi personas datiem, kas tās skar, pamatojoties uz katra atsevišķa gadījuma izvērtējumu, ir valsts likumdevēju ziņā.
- 62 Savu iekšējo tiesību stāvoklis šajā aspektā ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.
- 63 Ja pieņem, ka no šādas pārbaudes izriet, ka valsts tiesībās ir atļauti šādi lūgumi, iesniedzējtiesai, ņemot vērā visus atbilstošos apstākļus un termiņu, kāds pagājis kopš attiecīgās sabiedrības likvidācijas, būs jānovērtē nepārvaramu un likumīgu iemeslu iespējama esamība, kas attiecīgā gadījumā varētu izņēmuma kārtā pamatot trešo personu piekļuves ar *S. Manni* saistītajiem datiem uzņēmumu reģistrā, no kuriem izriet, ka viņš ir bijis *Immobiliare Salentina* vienīgais administrators un likvidators, ierobežošanu. Šajā ziņā ir jānorāda, ka ar to vien, ka *Italiana Costruzioni*, kura vienīgais administrators pašreiz ir *S. Manni*, uzbūvētā tūristu kompleksa ēkas, iespējams, nevar pārdot tāpēc, ka šo ēku potenciālajiem pircējiem ir pieejami šie dati uzņēmumu reģistrā, nepietiek, lai tas būtu šāds iemesls, ņemot vērā pēdējo minēto leģitīmās intereses iegūt šādu informāciju.
- 64 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild, ka Direktīvas 95/46 6. panta 1. punkta e) apakšpunkts, 12. panta b) punkts un 14. panta pirmās daļas a) punkts, kas aplūkots kopā ar Direktīvas 68/151 3. pantu, ir interpretējami tādējādi, ka atbilstoši pašreizējām Savienības tiesībām dalībvalstīm ir jānosaka, vai šīs pēdējās minētās direktīvas 2. panta 1. punkta d) un j) punktā minētās fiziskās personas var lūgt iestādi, kas ir atbildīga par reģistra pārvaldību, pamatojoties uz katra atsevišķa gadījuma novērtējumu, pārbaudīt, vai izņēmuma kārtā ir pamats nepārvaramu un likumīgu iemeslu dēļ, kas ir saistīti ar viņu konkrēto situāciju, beidzoties pietiekami ilgam termiņam pēc attiecīgās sabiedrības likvidācijas, ierobežot piekļuvi personas datiem, kas tās skar un kas ir ietverti šajā reģistrā, sniedzot to tikai trešajām personām, kuras pamato īpašās intereses iepazīties ar šiem datiem.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 65 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes 1995. gada 24. oktobra Direktīvas 95/46/EEK par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti 6. panta 1. punkta e) apakšpunkts, 12. panta b) punkts un 14. panta pirmās daļas a) punkts, kas aplūkots kopā ar 3. pantu Padomes 1968. gada 9. marta Pirmajā direktīvā 68/151/EEK par to, kā vienādošanas nolūkā koordinēt nodrošinājumus, ko dalībvalstis prasa no sabiedrībām Līguma 58. panta otrās daļas nozīmē, lai aizsargātu sabiedrību dalībnieku un trešo personu intereses, kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 15. jūlija Direktīvu 2003/58/EK, ir interpretējami tādējādi, ka atbilstoši pašreizējām Savienības tiesībām dalībvalstīm ir jānosaka, vai šīs pēdējās minētās direktīvas 2. panta 1. punkta d) un j) punktā minētās fiziskās personas var lūgt iestādi, kas ir atbildīga attiecīgi par centrālā reģistra, komercreģistra vai uzņēmumu reģistra pārvaldību, pamatojoties uz katra atsevišķa gadījuma novērtējumu, pārbaudīt, vai izņēmuma kārtā ir pamats nepārvaramu un likumīgu iemeslu dēļ, kas ir saistīti ar viņu konkrēto situāciju, beidzoties pietiekami ilgam termiņam pēc attiecīgās sabiedrības likvidācijas, ierobežot piekļuvi personas datiem, kas tās skar un kas ir ietverti šajā reģistrā, sniedzot to tikai trešajām personām, kuras pamato īpašas intereses iepazīties ar šiem datiem.

[Paraksti]